

Розділ I

Здрастуй, нове життя!

Питання вирішено: Софійка на серпень вирушає до табору відпочинку.

Хоч мама ще бідкалась, мовляв, не буде кому допомогти з Ростиком, а тато потерпав, що вперше відпускають доню надовго й далеко, ніхто вже не сумнівався: до табору Софійка таки поїде.

— Як ти там будеш без нас, дорогенька? — запитувала мама вслід мікроавтобусові, що віз на оздоровлення вишнопільських дітей. І робила “па-па!” пухкенькою Ростиковою ручкою.

— Хто за тобою підбиратиме твої речі? — скочив у дверці на приступку тато, подаючи Софійці ще один, забутий нею на асфальті, пакет.

Софійка ж, набурмосено споглядаючи на торби, якими обставили її кохані батьки (ніби в таборі їсти не даватимуть!), міркувала про інше. Вона гадала, що нехай ліпше мама-тато попере-

живають, як житимуть без самовідданої старшої дочки, без сумлінної помічниці й дармової няньки. А вона втомилась і хоче нарешті відпочити. Вона має право на канікули бодай останнього літнього місяця. Все інше її не хвилює.

Віддалік печально глипав на церемонію прощання (аж отерпла: здалося — Вадим!) — Сашко. Таки припхався, відпросившись у директора фірми! Ясно ж казала — не треба її проводити!

Втім, і ці тяжкі думки миттю випарувались із утомленої Софійчиної голови: у відкритий люк автобуса дихнув бадьорий вітерець, а перед очима замиготіли свіжі краєвиди.

Вперед, до нових обріїв! Здрастуй, незвідане й манливе, обнадійливе і майже самостійне життя!

Щоправда, вже увечері затужила за родиною. Авжеж, це вам не якісь півгодинки їзди до бабусі в Половинчик! А цілих сорок хвилин тряскої бруківки у протилежний бік!

Крім того, тут так гамірно, всюди якісь чужі люди! Чужа кімната, яка називається “корпус”, ще й “номер чотири”. Ліжка у три ряди — тут їх спатиме цілих двадцять душ дівчат! Вони як назвали всі по черзі свої імена, то в Софійчиних вухах так і застрягло: “НатАлінОляДашІлонаРит...”!

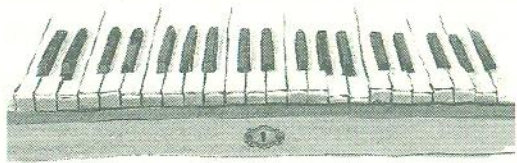
Біла постіль, білі штори на широченному вікні, біла медсестра, яка відразу ж заглянула їм у голови і спитала про здоров'я... Просто лікарня якась, а не табір відпочинку! Рука в медсестри спітніла й гаряча, не те, що в рідненької — так далеко зараз! — тітоньки Сніжани!

Ну, гаразд: їхня вчителька (тут вона зветься вожатою Аллою Іванівною) теж трохи подібна до Сніжани своєю висвітленою косою і тоненькою статурою. Але Ростик? Хто замінить Софійці братика? Хто тепер посмикає за чуба, хто усміхнеться до неї маленьким серпиком нижнього першого зубчика?..

А обід!!! Леле, якби знала, що й тут годуватимуть супом, — нізащо б не поїхала! Тарілка супної юшки стала останньою краплею: Софійка скривилась, щоб заридати. Лиш угледівши, що до неї занепокоєно метнулась метушлива біла медсестра, дівчинка мусила проковтнути сльози і навіть зажувати їх ложкою ненависної страви.

Оце попала так попала!..

Розділ 2

У світлі «Місячної сонати»

О десятій вечора просурмили грізне: “Спати по кімна-тах!”, яке означало, що треба вкладатися в ліжка. Хто лягає в таку рань? Усі дівчата це розуміли. Ще й були схвильовані приїздом на нове місце. Мабуть, через таку перемену домашнього життя на колективне табірний період тут так і називають — зміною (правда, чомусь — третьою, хоч для Софійки це вперше). Тож “НатАлінОляДашІлонаРит...” наразі шумів, пищав, хіхікав, навіть потроху кидався подушками. “Показилися!” — супила брови Софійка, бо мала зовсім інший настрій.

За стіною так само борюкалися хлопчачки: їхні ліжка також стояли впритул, теж на двадцять душ (разом усі сорок становили загін “Орлятко”).

Але хлопчачий вожатий Андрій Ігорович і

їхня “рідна” Алла Іванівна так строго наказували мовчати і так суворо насаджували тишу, що невдовзі повмовкали і найкрикливіші.

Алла Іванівна тихенько вийшла (чи не до Андрія Ігоровича?), і Софійка нарешті взялась писати додому.

Напівлежачи, мішала в сутінках сльози з незграбними літерами. Насамперед хай заберуть її назад у Вишнопіль — більше вона тут не буде ні дня. Далі: нехай куплять і перешлють їй сюди мобілку — з єдиного телефону в головному корпусі дзвонити не дозволяють, а як же інакше вона почує голоси мами і Ростика? Також нехай терміново передадуть кимось плитку шоколаду (можна без горішків і можна дві) та ще бодай пачку чипсів: без цих життєдайних продуктів вона зовсім охляне. А ще хай обов’язково напишуть доньці листа (вона ще ніколи не отримувала листів!): чи здорова Чорнобілка й чи клює риба в дідуся на Відьминому ставку? А ще...

Софійка прикидала, як би ще яскравіше повідати батькам про свої поневіряння. Не забувала й про те, що на пошті конверт можуть розпечатати й викрити всі таємниці. Вже уявляла, як її викликано на суд табірною керівництвом, як її ревню переконують у вітамінності супу. Еге, не на ту наскочили! Софійка зашифрує звіт про нещастя веселими фразами!

Раптом звідкись іздалеку почулась музика. Якийсь невідомий піаніст спершу ніби розми-нався, граючи гами. Потім, після кількох фальшивих нот, на світ усе-таки вирвалася рівна красава мелодія. Мелодія заповонила ніч дивними ніжними звуками. Софійка не витримала й навшпиньки підійшла до напіврозчиненого вікна.

Грали десь поза табором. Із-за отого ліска. Грали гарно і сумовито. Від музики місячне сяйво наче осипалося й осідало на деревах, на сусідньому корпусі, на високому паркані.

— Та це ж — “Місячна соната” Бетховена! — вигукнула раптом.

Аж подивувалася власній музичній кмітливості:

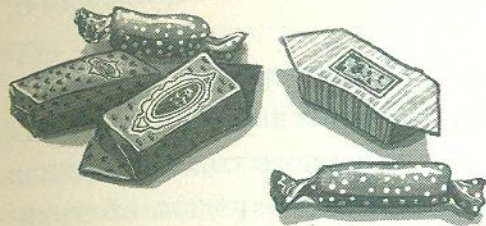
— Так-так, “Місячна соната”!

Місяць, котрий догори ногами був би схожий на перший Ростиків зуб, тепер відповів Софійці півмісяцем своєї молоді усмішки.

“Щастить же мені на ці місячні ночі!” — зраділа подумки. Адже віднедавна вже їх не боялась. Навіть коли повня.

Весь “НатАлінОляДашІлонаРит...” корпусу номер чотири спав. І не бачив, як у довгастому проході між ліжками танцювала під далеку мелодію худенька дівчинка з розпущеним волоссям.

Може, то танцювала русалка?

Розділ 3

Злеті і пагіння – день наступний

Ох і занудна ця Алла Іванівна! Ледве ублагала її відпустити на пошту. І то: наказала йти не під час, а після обіду. І не самій, а з кухаркою, що якраз вирушає до магазину по продукти.

Тим часом у таборі проводився конкурс малюнка на асфальті, у якому Софійка ненароком ще й відзначилась. Хоча починалось усе не так уже й гладко.

Тема: літо і дружба. Не дуже розженешся! Ну, квіточки, метелики, як представники літа — це простіше. А друзі? Софійка вперше виявила, що не має подружок. А малювати всяких хлопців на зразок Сашка — не так зрозуміють.

Врешті-решт зобразила Чорнобілку.

— Який симпатичний песик! — запищали дівчата, з’юрмившись над юною художницею.